

DVA FRANJEVAČKA BRATA I PRIJATELJA: FRA MIJO BRLEK I FRA BOGOMIR ZLOPAŠA Fra Josip Sopta

fra Mijo

fra Bogomir

Dvojica franjevaca su u Rimu na franjevačkom učilištu „Antonianum“ zajedno studirali od 1938. do 1940. Iako iz različitih zajednica, krajeva, pa i životne dobi, među njima se razvilo istinsko prijateljstvo. O tome svjedoči fra Mijo Brlek u svoji kratkim zapisima.

Za razliku od fra Bogomira fra Mijo je živo duže (Ilirska Bistrica, 1911- Dubrovnik, 1984.) i dosegnu svojim djelima vrsnu znanstvenu razinu. Fra Bogomir (Buhovo, župa Rasno, 1914.- Novi Marof, 1942.) je umro od tuberkuloze vrlo mlad, u 28. godini života 1942.

Mijo Brlek je u svojim dnevničkim bilješkama prigodom svoje promocije za doktora i odlaska iz Rima u svibnju 1940. primao brojne čestitke kolega među njima je ističe jedno pismo njegova kolege fra Bogomira Zlopaše.

„(znak križa)

Mir i dobro! Po blagoslovu u sjeni ovog ljubljenog znaka izazivljem milu uspomenu dvogodišnjeg prognanstva, prijateljstva i bratstva svojim dragim fra Mijom. Križeve smo međusobno dijelili; križ nas hranio. Križ je zajednički cilj naše budućnosti! Uvjeran sam da će naša franjevačka srca i nadalje uživati ovu lijepu - makar toliko puta tešku hranu. Ovo stablo života rodilo je u nama ljubav. Dragi moj fra Mijo, neka Ti ova lijepa riječ Ljubav govori mjesto mene o meni, neka Te sjeća na mene, a najviše neka Te i u budućnosti susreće po meni.

Caritas vincit omnia! (Op. Prijevod: Ljubav sve pobjeđuje)

fra Bogomir Zlopaša student teologije a Rim 1.6.1940.“

Dvije godine kasnije, kad je primio vijest o smrti dragoga subrata i prijatelje fra Mijo piše:

„23. travnja 1942. umro je otac Bogomir Zlopaša, nenadano veli nego provincijal otac Pandžić. Ne mogu vjerovati da je idealni Bogomir završio svoj životni put. Plemenite duše Bog nenadano pozove sebi. Radio je propovijedao i riječi primjerom, ispunjava okolinu ljubavlju. Gorio je od ljubavi, osjećao je ljubav, unosio ljubav, zato su ga ljudi ljubavlju susretali, i zato žalim nad njegovom naglom smrću. Ne žalim međutim što je umro, postigao je svoj konačni cilj, nego žalim što je iščeznuo čovjek koji bi unio u hladne ljudske duše još mnogo Božje ljubavi. Možda baš smrt učvrsti njegove riječi i primjer u srcima ljudi. Bogomire, Bogomire, brate, zašto si me ostavio. Ali, iako smo rastavljeni tijelom, ujedinjeni smo ljubavlju. Kao što je David zaplakao za Jonatanom tako jadikujem ja za Tobom, brate Bogomire. Moli mnogo, moli mnogo za svoga Fra Miju. Brate pripravi put svom bratu i drugu... Ne znam kako bih izrazio svoje osjećaje, ali duša moja plače za Tobom, brate moj. Pokoj vječni... „

Prema fra Andriji Nikiću¹, koji je u više navrata pisao o fra Bogomiru, on je umro u Novom Marofu 24. 4. 1942. Bio je velika nada Provincije. Ostavi je primjer svetoga života i zauzetog apostolskog rada. U zborniku „Stopama otaca“ objavio je zapaženu studiju. Pisao je i Duhovni dnevnik.

O njemu sažeto piše fra Robert Jolić,² navodeći najvažnije izvore za životopis fra Bogomira Zlopaše.

¹A. Nikić Lučonoše naše vjere i uljudbe. Mostar, 2004. str 280.

² R. Jolić. Leksikon hercegovačkih franjevaca, Mostar, 2011. str. 422.